

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ἐπιτελεσθέντος ἐπὶ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ἐκ τῆς κατ' ἰσοχὴν παιδικῆς περιουσίας ἐπισημοῦ παρασπονδίας εἰς τὴν ἰσχυρὰν ἐπέεσσι ἀναγωγῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Οὐκραϊανικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κεντροντινιστικῆς, ἐκ ἀνάγκης ἀριστον καὶ ἐπισημοῦ εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΔΑΡΟΝ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐφημερίδα ἡμερησ. 50. Ἐξέφρητος δρ. 28. Τρίμητος δρ. 15.
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀνεκδοτὸν γράμμα δισπημ. 50.—
Ἀρμενικῆς ὁλλοῦρα 4.—Ἀγγλικῆς καὶ 51στὸν ἐν γὰρ τὰν ἄλλων Κρατῶν ὁλλοῦρα 10.
Ἐξέφρητος καὶ Τρίμητος ἀνεκδοτῶν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΜΟΤΑ 1879

ΙΑΡΥΘΜΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδῆποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅσοις ἔθελον εἶναι εἰς, παρὰ τὸ Ἐπισημοῦ

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις. 11 Ἀπριλίου 1923

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 19

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μνηστικὸν τοῦ Λοχαγῶ ὈΑΝΝΙΝΟΥ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Σὲ πέντε Σχολεῖο οἱ μαθητὲς δὲν ἐργάζονται τόσο πολὺ. Μὰ γίνεται μιὰ συχνὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐναλλαγὴ διανοητικῆς καὶ σωματικῆς ἐργασίας. Ὁ μαθητὴς ἀπ' τὸ θρανίον βρίσκεται στὸ πεδίο τῶν ἀσκήσεων καὶ ἡ ἐναλλαγὴ αὐτὴ ἐμποδίζει τὴ διανοητικὴ ὑπερκόπωση.

Ἀκόμη καὶ οἱ τελευταῖοι κάθε τάξης παρασύρονται ἀπ' τὴ γενικὴ φιλοπονία καὶ γίνονται καὶ αὐτοὶ ἐπιμελεῖς. Κι' ὑπάρχει καὶ ἕνας λόγος ποὺ τοὺς ἀναγκάζει: κάθε μαθητὴς, μπαίνοντας στὴ σχολή, ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπηρετήσῃ πέντε χρόνια στὸ στρατό. Ὡστε, ἀν στὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου δὲν καταφέρει νὰ βγῆ ἀξιωματικὸς, εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ὑπηρετήσῃ σὲ στρατιωτικῆς. Ὁ φόβος αὐτὸς κάνει ὥστε ἐλάχιστοι ν' ἀπορρίπτονται στὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου.

Ἀλλὰ τοὺς ἔξη πρώτους μῆνες, ἡ ζωὴ γὰρ τὸ νεοσύλληκτο εἶναι ἀληθινὸ μαρτύριο.

Τὸ πρόγραμμα εἶναι αὐστηρὸ, ὁ καιρὸς εἶναι μετρημένος μετὰ τὸ σταγονόμετρο καὶ ὅλες οἱ δουλειῆς πρέπει νὰ γίνονται στὸ φερό. Μαζὺ ὅμως, πρέπει νὰ γίνονται μετὰ ἀμειψιτὴ τάξιν καὶ προσοχήν.

Μόλις ἀντηχήσῃ τὸ ἐγερτήριο, ἡ γρήγορη τυμπανοκρουσία ποὺ κυλά ἀπὸ θάλαμον εἰς θάλαμον, ἀμέσως οἱ «βαθμοφόροι» ἀρχίζουν τὴ φωνήν:

— Ὅρθιοι! στὸ πόδι! ντυθῆτε γρήγορα!

Ὡστόσο «οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοί», ὅπως ὀνομάζονται τὸν ἑαυτὸν οἱ μαθητὲς τῆς δευτέρας τάξης, μένουσιν κάμποσα λεπτὰ μέσα στὴ ζεστασιά τῶν στρωμάτων, ὅσπου νὰ συνηθίσουν τὴν ἰδέαν νὰ σηκωθοῦν.

Ἀλλὰ γὰρ τὰ παγώνια δὲν ὑπάρχει ἔλεος.

Σκεφθῆτε: εἶναι χειμῶνας. Πρῶτ', καὶ

ἡ ὥρα πέντε. Τὸ παγῶνι μ' ἕνα πηδῆμα βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἀγουρξυπηγμένον. Σηκώνει τὰ στρώματά του, ντύνεται γρήγορα-γρήγορα καὶ κατεβαίνει, κουμπώνοντας τὰ τελευταῖα κουμπιά του.

Πέντε καὶ δέκα. Τρία χτυπήματα στὸ ταμπούρο: Προσκλητήριο στὴν αἴθουσα τῆς μελέτης.

Ἦστερα σκορπίζονται: ἄλλοι στὴν αἴθουσα τῆς ξιφασκίας, ἄλλοι στὸ λουτρό, ἄλλοι στὴ γυμναστικὴ. εἶναι ἀκόμη σκοτάδι, ἡ γυμναστικὴ γίνεται μετὰ ἠλεκτρικὸ φῶς.

Ἐπτά. Νέα τυμπανοκρουσία. Κατεβαίνουν τρεχάλα στὸ ἐστιατόριο. Σὲ πέντε λεπτά πρέπει νὰ πάρουν τὸν καφέ τους καὶ ν' ἀνεβαῖν πάλι στοὺς θαλάμους γὰρ νὰ ἀρχίσουν τὸ «συγύρισμα».

Μαῦρο καφέ ποὺ τὸν πίνουν τὰ φτωχὰ τὰ παγῶνια! Ὁρ-

θὰ κυλήσῃ. Ὅλα σὲν κόσμον περνοῦν...
— Γρήγορα, παιδιὰ!

Κι' ἀρχίζει τὸ συγύρισμα. Τὰ κουμπιά πρέπει νὰ βγάξουν σπῆδες ἀπ' τὸ γυάλισμα, τὰ ροῦχα νὰ ξεσκονισθοῦν, τὰ παπούτσια νὰ στράψουν. Σὲ λίγο τὸ παγῶνι ἔχει ἰδρώσει, ἔστω καὶ ἂν εἶναι Γενάρης καὶ ἂν ὁ θάλαμος δὲν ἔχει ποῦθεν ἀσπέρα.

Ὅταν φτιάξῃ καὶ ξαναφτιάξῃ κάμποσες φορές, ἀνάλογα μετὰ τὸ κέφι τοῦ βαθμοφόρου, τὸ κρεβάτι τοῦ καϊτῆν κάσσει τοῦ παγῶνι ὀφείλει νὰ καθαρίσῃ καὶ νὰ γυαλίσει τὸ ἔπιλον τοῦ τόσο πολὺ, ὥστε πάνω στὰ σίδερά του νὰ μπορῆ νὰ καθρεφτιστῇ ἕνας καλιός.

Καὶ μόλις ἔχει τελειώσει ἰσα-ἰσα τὴς μισὲς ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς δουλειῆς, τὸ διαβόλεμένο ταμπούρισμα ἀκούγεται καὶ πάλι καὶ τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι σὲ λίγα λεπτὰ θὰ γίνῃ ἐπιθεώρηση ἀπ' τὸν ὑπολοχαγὸ τῆς ὑπηρεσίας. Τότε ἀρχίζει σωστὴ ἀπόγνωση: Τὰ ροῦχα φοριούνται καμμιά φορὰ ἀπ' τὴν ἀνάποδην, τὰ πράγματα ποὺ εἶν' ἀπλωμένα στὸ κρεβάτι, σωριάζονται ὅπως ἔδωκε στὴν κάσση καὶ στὸ μαπουλό καὶ μετὰ τὸ

«Νὰ φουξῆς βορριά στὸ κρεβάτι...» (Σελ. 146, στ. α')

βροντῆ πρόσταγμα:
— Προσοχή! — ὁ νεοσύλληκτος μαρμαρώνει, ὅπως εἶναι καὶ βρίσκεται, γὰρ νὰ χαιρετήσῃ τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ περνεῖ.
Ἐδύχως ἐκεῖνος ἔχει πολὺ καλὰ τὴ συμβαίνει καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ γὰρ

βροντῆ πρόσταγμα:
— Προσοχή! — ὁ νεοσύλληκτος μαρμαρώνει, ὅπως εἶναι καὶ βρίσκεται, γὰρ νὰ χαιρετήσῃ τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ περνεῖ.
Ἐδύχως ἐκεῖνος ἔχει πολὺ καλὰ τὴ συμβαίνει καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ γὰρ

«Ατη επιείκεια στην άταξία που του παρουσιάζουν.

«Ότι μένει άταχτοποιήτο, το παγώνι θα το τακτοποιήσει την ώρα της ανάπαυσης» γιατί, τους πρώτους μήνες, ανάπαυση δεν υπάρχει γι' αυτόν.

Και τι περίεργο φαινόμενο! Ο νεοσύλλεκτος συνηθίζει σιγά-σιγά τόσο καλά στη γρηγοράδα και στην τάξη, ώστε τον επόμενο χρόνο, ζητεί απ' τους νεοσύλλεκτους να μη στέκονται στήμη.

Υστερ' απ' όλα αυτά, σκεφθήτε και τα «βασανιστήρια». Σκεφθήτε, ύστερ' από τόσους κόπους και ιδρώτες, ναρθή ο παλιός και να «φυσήξει βορριά» στο κρεβάτι ενός παγωνιού!

Τώρα οι θάλαμοι είναι ταχτοποιημένοι. Είναι ώρα για μάθημα. Σε δυό ζυγούς, σχηματίζονται οι λόχοι.

— Δυό μέρες περιορισμό στον τελευταίο!

Κι' όμως ποέπει να υπάρχει ένας τελευταίος. Όλοι μαζί δεν είναι δυνατό να παραταχθούν. Αδιάφορο! Ο τελευταίος θα τιμωρηθῆ με δυό μέρες περιορισμό.

Στα μεγάλα άμφιθέατρα, κάθε μαθητής έχει τη θέση του. Οι άνθυπασπιστές επιβλέπουν και, δίχως να μιλοῦν, σημειώνουν τους άταχτους, τους φλόκρους, τους νυσταγμένους. Την άλλη μέρα βλέπουν τα όνόματά τους ξαφνικά στον κατάλογο των τιμωρημένων.

Διδάσκουν άνώτεροι αξιωματικοί. Τα μαθήματα είναι: Πυροβολική, Όχημαματική, Στρατιωτική Διοίκηση και Νομοθεσία, Γεωγραφία, Τοπογραφία, Στρατιωτική Τέχνη, Ίστορία, Φιλολογία, Γερμανική γλώσσα και Σχέδιο.

Δε σάς αναφέρει τις ιδιαίτερες λέξεις με τις οποίες οι μαθητές ονομάζουν καθέν' απ' αυτά τα μαθήματα. Αν μιλούσα τη γλώσσα που μιλιέται στο Σαιν-Συρ, δε θα καταλαβαίνατε γρή.

Τι σκληρή ή στιγμή, που ο καθηγητής είναι το πρόδότημα κι' ο μαθητής δρόμος στον πίνακα πολεμῆ να το λύσει, σπάζοντας το κεφάλι του μέσα σε παραστάσεις κι' εξισώσεις.

Όταν τελειώνει ή θεωρητική διδασκαλία, αρχίζει ή πρακτική εξάσκηση. Οι λόχοι του Σαιν-Συρ σκορπίζονται στην έξοχή. Άλλοι για να δοκιμάσουν εκρήξεις με μελανίτιδα, άλλοι για να φτιάξουν σιδηροδρόμους έκστρατειας. Έδώ φτιάχνουν χάρτη της τοποθεσίας, εκεί σκάβουν χαρακώματα κι' άλλοι κάνουν άσκήσεις βολής πυροβολικού.

Κάθε νεοσύλλεκτος παραδίνεται σ' έναν παλιό, που ονομάζεται «εκπαιδευτής» του, κι' είναι υπεύθυνος για την πρακτική μόρφωση κι' εξάσκηση του μαθητή του. Για το Γιώργο οι άσκήσεις αυτές ήταν παιγνιδάκι. Μα ο μι-

κρός Άντρι, για να ευχαριστήση τον «εκπαιδευτή» του, δούλευε σαν το σκυλί. Σε δεκαπέντε μέρες, ο παλιός του είπε:

— Κύριε Κολοκόθα, ο αξιωματικός αυτός είν' ευχαριστημένος από σάς. Στο εξής θα σάς έχει στην προστασία του.

Άπό τότε τα βασανιστήρια του μικρού επαρχιώτη ελαττώθηκαν σε μεγάλο βαθμό.

Έξω απ' αυτό, ο φίλος μας έβρισκε έξαιρετική ευχαρίστηση στις πολεμικές άσκήσεις που γίνονταν στο ύπαιθρο. Δυό λόχοι έκαναν ψευδομάχη. Ο ένας έπαιρνε θέσεις σ' ένα λόφο, ο άλλος έκανε έλιγμούς για να τον χτυπήσει καλύτερα. Ήταν κάτι πολύ πιδ διασκεδαστικό από μια μάχη με «υποθετικό άγθρο» όπως λένε στη γλώσσα της θεωρίας.

Οι άνηχνετές έδειχναν όλη τους την ικανότητα να ανακαλύψουν τις θέσεις του άγθρου, κι' όταν χτυπούσε έφοδο, οι μαθητές έβάζαν τη λόγχη «έφ' έπλου» και όρμούσαν. Το σάλπισμα «παύσατε πύρ» δεν ήταν ικανό να τους σταματήσει.

Υστερα χτυπούσε συνάθροιση, φίλοι κι' έχθροι έμπαιναν σε μια γραμμή, ο αρχηγός των άσκήσεων έκανε «κριτική» της ψευδομάχης κι' άκολουθούσε μια μικρή ανάπαυση, όπου οι κουλουρτζήδες κι' οι πλανόδιοι μικροπωλητές ξόδευαν μονομιάς όλο το έμπορεύμα τους.

Τότε ο Γιώργος έβρισκε πάλι το φίλο του Άντρι κι' άλλαζαν τις γνώμες τους για την άσκηση.

— Έγώ έχω ιδεί κι' άληθινές μάχες, έλεγε ο Γιώργος. Όταν, φίλε μου, ξέρεις πώς τα τουφέκια έχουν σφαίρες, δεν τρέχεις έτσι όπως τρέχαμε σήμερα.

— Αυτό βλέπεις, είναι το ελάττωμα μιας ψευδομάχης, άπάντησε με έμβριθεια ο Άντρι.

— Ξέρεις όμως τί σκέφτηκ' ένας σπουδαίος Ρώσος στρατηγός, ο Δραγομίρωφ; Άκουσε να ιδής: Άφού δε μπορούμε να κάνουμε το στρατιώτη να κρύβεται και να φυλάγεται, μια που ξέρει ότι τα τουφέκια δεν έχουν σφαίρες, δε βάλουμε σφαίρες σε μερικά. Μέσα σε χιλιά σφαίρα τουφέκια, δε υπάρχει κι' ένα με σφαίρες. Τότε θα τον συγκρατή ο φόβος — ή τύχη είναι τρελή! — και θα φυλάγεται σε νάταν όλα τα τουφέκια γεμάτα...

— Ναί, αλλά τούφραν άντιρρήσεις: Είναι σωστό, του είπαν, να σκοτωθῆ έστω κι' ένας άνθρωπος σε μια ψευδομάχη;

— Κι' αυτός άπάντησε: δε σκοτωθῆ ένας άνθρωπος, τη στιγμή που πρόκειται να γυμνασθούν χιλιάδες. Είπε

την ιδέα του στον Τσάρο, κι' ο Τσάρος, φυσικά, γέλασε με την ιδέα του στρατηγού του...

Τύχαινε συχνά, τις ώρες των άσκήσεων, οι παλιοί να περιτοιχίζον τον Γεώργιο Καρδινιάκ και να του ζητούν να τους διηγηθῆ επεισόδια του 70, που είχαν αναλογιστῆ με το θέμα που έτελοσαν. Και τότε άρχιζε σωστή διδασκαλία που όλοι τον άκουγαν προσεκτικά. Κι' όσο προχωρούσε ο χρόνος, τόσο μεγάλωνε ή άκρίμηση που είχαν όλοι για το «μικρό πεζοναύτη του 1870».

Γιατί οι παλιοί είχαν μάθει σιγά-σιγά, κι' όχι από διηγήσεις του Γιώργου, γιατί αυτός τις άπόφευγε όσο μπορούσε, αλλά από ξένους. Άλη τη δράση του φίλου μας στο Μπαζέγ και στο Ντιζόν κι' αυτό τους είχε έμπνεώσει σεβασμό άπέναντί του.

Μάλιστα κι' ο λοχαγός Μανιτρέ είχε παινέσει το μαθητή του στους καθηγητές κι' οι βιβλιοί έπαιρναν βροχή στο φίλο μας. Κι' έτσι, στο τέλος του χρόνου, ήρθε δωδέκατος στην τάξη του. Είχε κερδίσει εκατόν τριάντα έπτά άριθμούς.

Ο μικρός Άντρι ήρθε δέκατος! (Άκολουθεί)

ΣΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ ΤΩΝ ΕΡΧΟΜΟ

Νά την, από τους κάμπους πέρα την ξανθιάν Άνοιξη που πάλι στην φύση γελαστή προβάλλει, σκορπώντας μύρα στον άγέρα.

Σε χέρια της κρατῆ πανέρι πύχει λογίων - λογίων λουλούδια και με χαρές και με τραγούδια δλόδροσα μῆς τά προσφέρει.

Στο δρόμο την καλοσωρίζουν χαρούμενα τα χελιδόνια, πουτάν διαωμένα από τα χιόνια και τώρα πιά ξαναγυρίζουν.

Γέροι, στον ήλιο που ζεσταίνουν τα γέφυρα, σκυφτά κορμιά τους κι' αναθυμούνται τα πτελιά τους που τόσα χρόνια τα βαρβαίνουν.

Παιδιά να την προϋπαντήσουν, στην έξοχή, μ' άγάπη, τρέχουν και με χαρά την άπαντέχουν το διάβα της να τραγουδήσουν.

Νά την, από τους κάμπους πέρα την ξανθιάν Άνοιξη που πάλι στην φύση γελαστή προβάλλει, σκορπώντας μύρα στον άγέρα.

Μεσ' απ' τους κήπους θα περάσει κάθε όμορφιά για ν' αναστήσει κι' ο λουλουδόκοσμος θάρχισι το πιο χαρούμενο γιορτάσι.

Και στην ψυχῆ μου τη θλιμμένη έρχεται πάλι για να φέρει, μαζί με τόρσο Καλοκαίρι, κάθε μια έλπίδα της σβυσμένη...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ

Ήσαν πολύ ευχαριστημένος ο Μαθίος Μπράκ, ένας υποκαλεστής του Γαλλικού ναυτικού, γιατί θα λάβαινε μέρος στην έκστρατεία που θα γίνονταν στην Κίνα, για τους πειρατές του Τογκίνου. Ή άντρίκια του φωνή πόσο δυνατά άντηχούσε, όταν άποχαιρέταγε τους γονιούς του στο χτήμα του Βιεγύ: «— Θα τους δείξω εγώ αυτούς τους διαβολοκινέζους! άλιμόνους τους, αυτό μόνο σου λέω, πατέρα!» Και ο γέρος άκουγε βουρκωμένος από συγκίνηση κι' ένιωθε να ξανακινεί από τον ένθουσιασμό του μοναχογιού του. Ή μητέρα του έτρεμε με τη σκέψη ότι ο μονάκριβός της θα πήγαινε τόσο μακριά, εκεί κάτω, στην Κίνα! Άλλ' αυτό δεν την έμπόδιζε να καρδωθῆ περήφανα όταν ο γιός της τελειώνοντας είπε: «— Σῆ, όρκίζομαι πῶς ποτέ δε θα τους αφήσω να μῆς πάρουν ούτε ένα όπλο μας, αυτοί οι κίτριναίρηδες!»

Έπειτα από όχτώ μέρες, ο Μαθίος μπαρκαρίστηκε με τους συντρόφους του. Πριν φύγει, είπε ακόμα στη μητέρα του, που άφινε πιά να τρέχουν τα δάκρυά της φανερά: «Ή μητέρα, μην κλαίς, τί είναι αυτά; σε λίγους μήνες ο γιός σου θα γυρίσει πολύ καλά στην ύγια του, λιγάκι μελαφός ίσως, με το στρατιωτικό όμως μετάλλιο στο στήθος σου όπόσχομαι, μάννα, δε ή διαγωγή μου θα είναι τέτοια, που δεν θα μπόρουν οι άνώτεροί μου παρά να με παρασημοφορήσουν».

Τον Μαθίο δεν τον πείραζε το άνθυγιεινό κλίμα πάντα προσπαθούσε να μεταδίδει το κέφι του, τον ένθουσιασμό του στους πεζοναύτες του, που μερικοί παραπονιόνταν καμιά φορά, όταν περπατούσαν ώρες δλόκληρες άνάμεσα σε έλη, τόσο άφθονα σ' εκείνα τα μέρη, ή όταν συχνά έπαιρταν σε ένεδρες και παγίδες που τους έστηναν οι Κινέζοι, — γιατί προτιμούσαν αυτό παρά να πολεμούν τίμα και παλικαρία.

Παρ' όλες ώστόσο τις δυσκολίες που παρουσίαζε, εξ αίτιας των μεγάλων ποταμών, ή έκστρατεία τελείωσε γρήγορα και οι ποταμοί Σόν-Τσί και Μπάκ-Νιγχ κυριεύθηκαν, — ο πρώτος από τον ναύαρχο Κουρμπέ, ο δεύτερος από τον στρατηγό Μιλώ. Ο Γαλλικός στρατός έλαθε διαταγή να καταδιώξει τους Κινέζους έξω από το Χόγκ-Κου, στην άγρια πεδιάδα που άπλώνεται μεταξύ Τογκίνου και Κίνας. Άπό την άρχή της έκστρατειας, ο Μαθίος δεν είχε πληγωθῆ καθόλου, ούτε είχε προσβληθῆ από κίτρινο πυρετό ή δυσεντερία: όλα του ήρθαν εύνοικά. Οι άνώτεροί του το είχαν άνιληφθῆ από τους Κινέζους, που δεν τούδιναν άφορ-

μή να δείξει και την παλικαρία του. «Οί δειλοί», μουρμούριζε ποτέ-ποτέ, «είναι ίλιανοί να με κάνουν να μην πάρω το στρατιωτικό μετάλλιο, που όποσχεθήκα στη μητέρα μου να της το πάω όταν γυρίσω.» Γι' αυτό δοκίμασε μεγάλη χαρά όταν, έν' άπόγευμα, στις όχθες του Χόγκ-Κου, διατάχτηκε να φυλάξει με δέκα στρατιώτες ένα μικρό όχύρωμα, που είχαν άφισει οι Κινέζοι εδώ και τρεις μέρες.

«— Μου φαίνεται, πολύ κατάλληλο το όχύρωμα αυτό για τις επιχειρήσεις μας», είπε ο αξιωματικός στον υποκαλεστή: «θα το κρατήσεις ώστου φτάσει ή όπισθοφυλακή φαντάζομαι δε κανέναν Κινέζο δεν θα τολμήσει να σε βγάλει από 'δώ' όπωσδήποτε έμπιστεύομαι σε σένα. Να το υπερασπισθῆς μέχρις ότου φτάσουν οι δικοί μας. — Μπορείτε, αρχηγέ μου, να έχετε άπόλυτη έμπιστοσύνη σε μένα», άποκρίθηκε ο Μαθίος.

Πέρασαν άρκετές ώρες χωρίς να ταραχτεί ή σιγαλιά που βασιλευσε στα περίχωρα. Ο Μπράκ συλλογίζεταν δε ποτέ πιά δεν θα παρουσιαζόταν ή κατάλληλη ευκαιρία, όταν ένας από τους σκοπούς ένήμανε κίνδυνο. Μόλις είχε νυχώσει και του φάνηκε πώς είχε κάτι σκιές να κινούνται σε λίγη άπόσταση από το χαρακώμα. Ο σκοπός, πραγματικώς, δεν είχε άπατηθῆ και σε μια στιγμή το μικρό άπόσπασμα βρέθηκε περικυκλωμένο από τους Κινέζους.

Είχαν λογαριάσει καλά την επίθεση αυτή. Κατῆ το συνηθισμένο τους σύστημα, πολεμούσαν τους Γάλλους έπειδή αυτοί ήταν εκεί περισσότεροι και γρηγορά θα τους νικούσαν. Το όχύρωμα το είχαν στήσει για παγίδα. Ο Μπράκ έδωσε άμέσως διαταγή να έπιτεθούν. Δεν έδίστασε ούτε λεπτό, άν και οι Κινέζοι ήταν πολύ περισσότεροι γιατί όλοένα και ξεπετιόνταν μπουλούκια μπουλούκια, που ήταν κρυμμένα ως τη στιγμή εκείνη με μεγάλη έπιτηδεύτητα. Μ' όλη τη γενναίότητα που έδειξαν οι στρατιώτες του Μπράκ, οι Κινέζοι νικούσαν. Τι μπορούσε να κάνει μια χούφτα παλικάρια μπροστά σε τόσους κίτρινους διαδόλους που ξεφύτρωναν όλοένα από παντού; Ο Μαθίος είχε δυό στρατιώτες του νεκρούς και τρεις θανάσιμα πληγωμένους. Έξακολούθησε όμως να πολεμάει με λύσσα.

Οι Κινέζοι, που ήξεραν από τους κατασκόπους τους πόσοι ήταν εκεί οι Γάλλοι, σκεφτήκαν τότε πώς θα ήταν μεγάλη δόξα γι' αυτούς άν τους έπιαναν ζωντανούς. Μεσ' στα σκοτάδι, σηκώσαν μια λευκή σημαία κι' ένας κήρυκας Κινέζος προχώρησε προς τον Μπράκ.

«— Άπό μέρος του άρχηγού μας, είπε σε παραφθαρμένη Γαλλική, σε διατάσσω να μου παραδώσεις τα όπλα σας. Προς τί να σκοτωθῆτε άνώφελα, άφού χωρίς άλλο θα νικηθῆτε; — Να σου παραδώσω τα όπλα μας; άποκρίθηκε με περηφάνεια ο Μαθίος: «πήγαινε να πεις στον άρχηγό σου, άν θέλει, δε έλθει να τα πάρει!»

«— Τόσο ο κήρυκας έπέμεινε: — «Γιατί να πολεμήσεις ακόμα; τί έχειτε να έλπίζετε; δεν σάς μένει παρά να παραδοθῆτε.»

Τότε ο Μπράκ, μ' ένα ψυχρό βλέμμα, είπε: «— Αν δεν σάς νικήσωμε, μῆς μένει να πεθάνωμε τίμα στο μέρος που μῆς έμπιστευθήκανε.» Και ύστερα, χωρίς ν' άκούσει περισσότερα, γύρισε στους στρατιώτες του που έπιδοκίμασαν τα ήρωικά του λόγια και ξανάρχισαν να πυροβολούν χωρίς διακοπή.

Ένας τέτοιος ήρωϊσμός πρέπει να έχει άνταμοιδή! Η όπισθοφυλακή που διευθύνεται προς το όχύρωμα, βιάζει το βήμα της με τον κρότο των πυροβολισμών και σε μισή ώρα, ένώ είχαν μείνει μόνο τρεις άντρες κι' ο Μπράκ, φτάνει. «Πύρ όμαδόν» έναντίον των Κινέζων τους κάνει να όποχωρήσουν φεύγοντας όμως, πυροβολούν ακόμα μια φορά τους υπερασπιστές του όχυρώματος. Άλλ' μονο! μια σφαίρα πληγώνει στο στήθος τον Μαθίο πέφτει, αλλά κρατιέται ακόμα κι' αισθάνεται το λοχαγό της όπισθοφυλακής, που τρέχει και του καρφώνει στο στήθος τον πολεμικό σταυρό, σε νάθελε να του γλυκάνει μ' αυτό τη πληγή του.

«— Α! » λέει σιγά μ' έξασθενημένη φωνή, σαν πνοή, — ο θάνατος τον είχε άγγίσει με τα φτερά του, — «θέλω οι γονείς μου να ξερασαν με ποιο τρόπο κράτησα την όπόσχεση που τους έδωσα όταν έφυγα, να μη παραδώσω τα όπλα μου και να πάρω αυτό το μετάλλιο. — Ησύχασε, φίλε μου», του άπαντῆ ο λοχαγός σφίγγοντας το χέρι του, «σου όπόσχομαι ότι μια μέρα θα το μάθουν θα τους το γράψω εγώ!»

Σ' να περιμένει αυτά τα λόγια, ο Μαθίος, κάνοντας κάποιο κίνημα σε να ευχαριστούσε το λοχαγό, ξεψύχησε. (Clotilde Leclerc.) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ...

(... μίς άλημονητης συμφοιτητριάς μου, που έννύγη έδώ και κάμποσα χρόνια στο Φάληρο). Άφού μ' εδλόβεινα στοργική σ' άπίθωσε το κῆμα, με το όσογνό παρικόνο άστόχαστα κοιμήσου. Σκυφτός με θλίψη ένας σταυρός πάνω στο κῆρο σου μνήμα, θάρχεις πῶς δέσει κλαίγοντας για την πικρή θανά σου. ΚΑΡΙΑΛΟΕ Γ. ΚΑΡΕΛΑΡΙΑΝΗΣ

ΚΟΗΜΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ

Α γλωσσικά ζητήματα δὲ μᾶς ἀφῆσαν καιρὸ νὰ μιλήσουμε καί... γιὰ τὸν καιρὸ. Ἄ, τί ὥραια! Ἄνοιξη σωστή. Θερμοκρασία 15 ὡς 20 βαθμῶν, ποὺ εἶναι ἡ κανονικὴ ἀνοιξιατικὴ κί' ἡ πιὸ ποθητὴ, ἡ πιὸ εὐχάριστη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ὑπαίθρου. Οὐρανὸς καθαρὸς, ἀσυννεφιστος, δαγλάανος, σὰ νὰ ζεσταθῆκε κί' αὐτὸς καὶ νὰ πέταξε τίς μαρτιάτικες ἐκείνες γούνες ποὺ ἔσταζαν καὶ μᾶς ἔβρεχαν τόσες ἡμέρες...

Μὰ καὶ τί ἄλλο χρειάζεται γιὰ νὰ ζῆ ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμῳ καὶ νὰ χαίρεται τὴ ζωὴ; Υγεία φτάνει μόνο νάχη καὶ νὰ μὴ τὸν βαραίνῃ καμμιά στενοχώρια. Ἀλλὰ μήπως, τώρα τὴν ἀνοιξίᾳ, κί' οἱ ἀρρώστιας δὲν γιατρεῦνται κί' οἱ λύπες δὲν περνοῦν; Μήπως ὁ ἀρρωστος δὲν αἰσθάνεται τὸ σῶμα του πιὸ δυναμωμένο κί' ὁ λυπημένος τὴν ψυχὴ του ἐλαφρότερη; Καὶ γιὰ τί ἄλλο ἐγίνε αὐτὴ ἡ θεία ἀνοιξίᾳ, παρά γιὰ νὰ δυνάμωσῃ καὶ νὰ παρηγορῆ; Γιὰ τί ἄλλο χαμογελεῖ τώρα ἄλοκρον ἀνὴρ ἢ Φύση, παρά γιὰ νὰ δίνῃ στὸν ἄνθρωπο θάρρος κί' ἐλπίδα; Σὰ νὰ τοῦ λέῃ:

«Μὴ φεδαῖται, μὴν πικραίνεσαι, μὴν ἀπελπίζεσαι! Ὅπως περνεῖ ὁ χειμῶνας, ἔτσι περνοῦν ἄλα. Δὲ μὲ βλέπεις ἐμένα; Χτὲς ἀκόμα, ἀνανθη, ἀφυλλῆ, γυμνή, γεμάτη ξεράδια, κουκουλιωνόμουν μὲ χιόνια καὶ μὲ σύννεφα γιὰ νὰ μὴν κρυώνω. Κί' ὁμως ἔτρεμα, στέναζα, βογγούσα καὶ τὰ δακρυά μου ἔτρεχαν ποτάμι... Μὰ ἰδὲς με τώρα! Πόσα φύλλα, πόσα λουλούδια, πόσα πουλιά! Ἐκάνωσα, ξαναγεννήθηκα, εἴμ' εὐτυχισμένη! Ἔτσι θέλω νάσαι καὶ σύ. Κί' ἂν κάποτε συλλογισθῆς πὸς ὁ χειμῶνας θὰ ξανάρθῃ, μὴν ξεχάσης πὸς κί' ἡ Ἄνοιξη δὲ θὰ φύγῃ γιὰ πάντα!»

Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ. Χειμῶνας κί' ἀνοιξίᾳ, τρικυμία καὶ γαλήνη, λύπη καὶ χαρὰ. Καὶ τόσο ταχτικά, τόσο σταθερά, τόσο ἀναπόφευκτα διαδέχεται τὸνα τᾶλλο, ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι κατανεῖ νὰ ποθοῦν,

νὰ νοσταλγοῦν τὸ χειμῶνα, τὴν τρικυμία, τὴ μελαγχολία, ἔταν ἔχουν ἀνοιξίᾳ, γαλήνη καὶ χαρὰ! Γιατὶ ἔξερουν καλὰ καὶ πὸς αὐτὸ ποὺ νοσταλγοῦν ἂν ξαναγύριζε ἀξάφνα, θάταν προσωρινό. Ὅπως καὶ μιά χιονιά μὲς' στὸ Μάη, ὅπως καὶ μιά καλοκαιριάτικη λιπακάδα μὲς' στὸ Γενάρη, ὅπως μιά στενοχώρια μὲς' στὸν πλοῦτο, ὅπως μί' ἀρρώστια μὲς' στὴν ὑγεία, ὅπως μιά λύπη μὲς' στὴν εὐτυχία.

Ἄς μὴν πλανιέται κανένας! Ἡ ζωὴ εἶν' ὥραια, ὁ κόσμος εἶναι καλός. Οἱ αἰσιόδοχοι ἔχουν πολὺ πιὸ μεγάλο δικίω ἀπὸ τοὺς ἀπαισιόδοχους. Κί' ἂς πάρουμε μόνο τὴ θερμοκρασία ποὺ τόση ἐπίδραση ἔχει στὴ ζωὴ καὶ φυσικά, στὴν εὐτυχία: Ἡ ἀνοιξίᾳ καὶ τὸ φθινόπωρο, οἱ εὐκράτες, οἱ γλυκεῖς ἐποχές, περιορίζουν, περισφίγγουν τόσο τίς ἄλλες δύο, ποὺ δὲν ἀφίνουν παρά λίγες ἡμέρες γιὰ τὸν δριμύ, τὸν ἀνυπόφορο χειμῶνα, κί' ἄλλες τόσες γιὰ τὸ φλογερό, τὸ κυνικό νὰ ποῦμε θέρος. Ἄν ὁ χρόνος ἔχῃ 365 μέρες, οἱ 300 εἶναι ὥραϊες ἢ τουλάχιστο ὑποφερτές, καὶ μόνο οἱ 60 εἶναι ἀσχημὲς ἢ ἀνυπόφορες ἀπὸ πολὺ κρύο ἢ πολλὴ ζέστη. Κί' ὄχι μόνο στὸ κλῆμα μας, ποὺ εἶναι προνομιόχο, ἀλλὰ σχετικῶς καὶ σ' ἄλλα. Γιατὶ κί' ἡ συνήθεια παίζει σπουδαῖο μέρος στὴ ζωὴ καὶ καθένας εἶναι συναιθισμένος μὲ τὸ κλῆμα τοῦ τόπου του.—Ὁ Ἑλληνας στὴν Ἑλλάδα, ὁ Ρώσος στὴ Ρωσία κί' ὁ Μαροκινὸς στὸ Μαρόκο.

Ἄν ἐξαιρέσουμε λοιπὸν τίς πολιτικὰς χῶρες, ποὺ εἶναι κί' οἱ λιγότερο κατοικημένες τῆς γῆς, παντοῦ ἄλλοῦ, ὅπως κί' ἐδῶ, τὸ καλὸ ἢ τὸ ὑποφερτὸ εἶναι πιὸ πολὺ, πιὸ συχνό, πιὸ μακρὺ, πιὸ πολυκαιρινό ἀπ' τὸ κακὸ καὶ τὸ ἀνυπόφορο. Ἔτσι, ἀπαράλλαχτα, καὶ στὴ ζωὴ. Τὰ εὐχάριστα εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ δυσάρεστα, τὰ εὐνοϊκὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀντίθετα, οἱ εὐεξίες περισσότερες ἀπὸ τίς ἀρρώστιας, οἱ χαρές, μικρὰς ἢ μεγάλες, περισσότερες ἀπὸ τίς λύπες, οἱ εὐτυχίες περισσότερες ἀπὸ τίς συμφορές. Ὅποιοι πιστεύει τὸ ἐναντίο, ἢ δὲ θάκανε ποτὲ τὸ λογαριασμό, ἢ θὰ βρέθηκε σ' ἐξαιρετικὰ κακὰς συνθήκας ποὺ τον ἔκαμαν χωρὶς νὰ θέλῃ ἀπαισιοδοξο, ἢ θάχη τὴν ἀπαισιοδοξοξία μέσα του, σὶδ αἷμα του, ἀπὸ ἓνα ἐλάττωμα ὀργανικό, καὶ θὰ μεγαλοποιῆ τὰ κακὰ, καὶ θὰ φαντάζεται πὸς εἶναι δυστυχισμένος κί' ἔταν ἀκόμα εἶναι μακαριος. Τὸ ζῆμα, μερικὸ τέτοιο ἄνθρωπο βλέπουν ἔλουν τὸν κόσμῳ μαδρῳ. Δὲν εἶναι ὁμως! Ὁ κόσμος ἴσα-ἴσα λάμπει ἀπὸ τὰ ποικιλότερα κί' ὀραιότερα χρώματα. Τώρα τὴν ἀνοιξίᾳ μάλιστα εἶναι σωσιὸ πανηγύρι!.. Δὲ σὰς φαίνεται, ἀλήθεια, σὰ φωταγωγημένος καὶ σηματοστόλιστος; Ἐγὼ

τουλάχιστο, καθὼς τὸν βλέπω τώρα μπροστά μου, μοῦ φαίνεται πὸς εἶναι μιά μεγάλη, πολὺ μεγάλη γιορτὴ, μιά 25ῃ Μαρτίου νὰ ποῦμε παγκόσμια, καὶ γεμάτος χαρὰ, μοῦδρχεται νὰ φωνάξω ζήτω, ζήτω!..

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΕ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ἔβειγνε ὁμως πολὺ περισσότερὴ ἀγάπη στὸ Γεροθώμα. Ὅταν ἡ μικρὴ τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν φιλοῦσε, μὰ χωρὶς νὰ γελεῖ καὶ χωρὶς νὰ τρέχῃ ἢ γλώσσα τῆς ὅπως πρωτότερα, ὁ αγαθὸς γέρος τὴν χαϊδεύε κί' ἀναστεύαζε, γιατί καταλάβαινε πὸς ἡ κορούλα του εἶχε τώρα ἓνα βάρος, ποὺ αὐτὸς δὲν ἤξερε πὸς νὰ τῆς τὸ σηκώσῃ καὶ νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Καὶ θάταν μεγάλο αὐτὸ τὸ βάρος γιὰ κοριτσάκι ἑπτὰ χρόνων! Ἡ Μαρτίκα αἰσθανόταν φόβο καὶ δυσπιστία· αἰσθάνονταν ἀκόμα ταπεινώσῃ, γιατί θυμόταν τὰ σκληρὰ λόγια τῶν συμμαθητριῶν τῆς· αἰσθάνονταν καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ τίς «παιδέψῃ ὁ Θεός», ὅπως εἶχε πῆ ὁ Γεροθώμας. Ἀὐτὴ μόνῃ τῆς μάλιστα θὰ τίς παιδεύε, θὰ τίς τιμωροῦσε, ἂν εἶχε τὴ δύναμη!..

Ἄτῷσο ἤρθε τὸ Σάββατο κί' ἡ Μαρτίκα αἰσθάνθηκε πάλι κάποια χαρὰ, γιατί κάθῃ Σάββατο ὁ Γεροθώμας συνήθιζε νὰ πηγαίνῃ στὴ γειτονία ἐκείνη ὅπου κατοικοῦσε ἡ κυρία Φανή. Πόσο τὴν ἀγαποῦσε ἡ Μαρτίκα, κί' αὐτὴν καὶ τὰ καλὰ τῆς παιδάκια, ποὺ μὲ τόση καλοσύνη καὶ προθυμία τὴ δαχόνταν στὸ σπῆτι τους; καὶ τῆς καλομιλοῦσαν καὶ τὴ θεωροῦσαν σαν ἀδελφὴ τους!

Ἀργυρῶν ὁμως νὰ φτάσουν, γιατί ἀναγκάζονταν νὰ στέκονταν σὲ πολλὰ μέρη, γιὰ νὰ πουλοῦν μύλους. Πάσους ἐπουλησαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα! Λίγοι ἔμεναν πιά στὸ κοντάρι. Μὰ ἡ Μαρτίκα ἀνυπομονοῦσε τόσο νὰ ἰδῇ τοὺς φίλους τῆς, ποὺ θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ σταθοῦν ποῦθενά καὶ νὰ μὴ πουλήσουν οὔτε ἓνα μύλο. Χρόνος τῆς φάνηκε κείνο τὸ πρωί!..

«Ποῖς ξέρει, ἔλεγε, ἂν θὰ τοὺς βροῦμε αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ σπῆτι. Μπορεὶ νὰ βγῆκαν...»

Κί' ἀνησυχούσε πολὺ.

Ἐνῶ περπατοῦσε ἔτσι, μὲ τὸ νοῦ τῆς ἔλο στὴν κυρία Φανή καὶ στὰ παιδιά τῆς, εἶδε ἀξαφνα μπροστά τῆς ἓνα κορίτσι ποὺ τὸ γνῶρισ' εὐθύς. Ἦταν μιά μαθήτρια τοῦ σχολείου κί' ἴσα-ἴσα ἐκείνη ποὺ τὴν εἶχε βασανίσει περισσότερο. Τὸ αἷμα ἀνεβῆκε τότε στὸ πρόσωπο τῆς Μαρτίκας ποὺ κοκκίνισε ἔλο ἀπὸ θυμό. Κί' ἀμέσως ἔαυψε, πῆρε

μιά πέτρα καὶ τὴν ἔρριξε γιὰ νὰ τὴ χτυπήσῃ. Τὸ μετάνοισε ὁμως στὴ στιγμή κί' ἔτρεξε νὰ φτάσῃ τὸ Γεροθώμα ποὺ προχωροῦσε. Καὶ τρέχοντας, γούρισε μιά στιγμή νὰ ἰδῇ ποὺ ἔπεσε ἢ πέτρα τῆς.

Ἄλλὰ ἡ πέτρα δὲν εἶχε κἀνὶ πολὺ μακριά. Τὸ χεράκι τῆς Μαρτίκας δὲν εἶχε τόση δύναμη νὰ τὴν πετάξῃ ὥστε νὰ φτάσῃ τὴν ἐχθρά τῆς. Κί' ἔπεσε κει στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἡ κακὴ μαθήτρια δὲν χτυπήθηκε, δὲν εἶδε κἀν τὴν πέτρα, οὔτε κατάλαβε πὸς τῆς ἔρριξαν ἀπὸ πίσω πετριά. Γιατὶ καθὼς εἶχε ἰδαί τὴ Μαρτίκα μὲ τὸ Γεροθώμα, φοβήθηκε τὸ γέρο καὶ προχώρησε πιὸ γρήγορα, γιὰ νὰποφύγῃ κανένα καινούργιο μάλωμα.

Στὴν περιστάσῃ αὐτῇ, ἓνας μόνο ἐπάθε κἀνὶ κακό, κί' αὐτὸς ἦταν ἡ Μαρτίκα. Καθὼς ἔτρεχε, τὸ πόδι τῆς χτύπησε σὲ μιά μεγάλη πέτρα κί' ἔπεσε χάρμω. Ὁ Γεροθώμας ἔτρεξε καὶ τὴ σήκωσε. Ἡ μύτη τῆς εἶχε ἀνοίξει κί' ἔτρεχε αἷμα. Τὸ χερί τῆς εἶχε γδαρθεῖ σὲ διάφορα μέρη. Κί' ἔταν ἔκαμε νὰ περπατήσῃ, εἶδε πὸς δὲν μποροῦσε νὰ στέκεται στὰ πόδια τῆς.

«Ἄ, τὸ ποδαράκι μου!..» φώναξε κί' ἔκλαιγε ἀπ' τὸν πόνο.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν κἀνὶ παιδιὰ ποὺ ἐπαιζαν τοὺς στρατιώτες. Καθὼς ἀκούσαν τίς φωνές τῆς Μαρτίκας, στάθηκαν, ἀρῆσαν τὸ παιχίδι τους κί' ὁ μικρὸς λοχαγός, ἀφίνοντας μαρμαρο τὸ λόχο του, ἔτρεξε στὸ ἀντικρινὸ σπῆτι καὶ ξαναβγήκε σὲ λίγο μὲ μιά νέα γυναίκα, ποὺ τὴν ἔσερνε ἀπ' τὸ χέρι πρὸς τὴ Μαρτίκα φωνάζοντας:

«Εἶναι ἡ Μαρτίκα, μαμμά!.. Ἔπεσε καὶ χτύπησε τὸ πόδι τῆς!.. Ἐλα, ἔλα, μαμμά, νὰ τὴ γιατρεψῆς!»

Θὰ τὸ μαντέψατε:

Ὁ μικρὸς λοχαγός δὲν ἦταν παρά ὁ Γιώργος, ὁ γιὸς τῆς κυρίας Φανῆς. Κί' ἔφθασε μὲ τὴν μῆτέρα του τὴν ὄρα ποὺ ὁ Γεροθώμας προσπαθοῦσε νὰ σηκώσῃ τὴ Μαρτίκα, νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκυλιά του, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὸς δὲν μποροῦσε νὰ πατήσῃ τὸ ποδαράκι τῆς.

Δὲν ἦταν ὁμως καὶ τόσο εὐκολο νὰ τὴ σηκώσῃ ὁ γέρος. Γιατ' εἶχε μεγαλώσει ἡ Μαρτίκα, εἶχε γίνε ἄλλη τόση ἀφότου ζούσε μαζί του. Ἔπειτα ὁ καλόμενος ὁ Γεροθώμας κρατοῦσε καὶ τοὺς μύλους του, κρατοῦσε καὶ τίς σκουπίτσες τῆς μικρῆς.

Ἡ κυρία Φανή, ποὺ δὲ ντροπέταν ποτὲ νὰ κἀνῃ τὸ καλὸ, πῆρε τὴ Μαρτίκα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Γεροθώμα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλάτε στὸ σπῆτι μου, νὰ ἰδοῦμε

Ἡ κυρία Φανή τὸ ψηλάφησε, τὸ κοίταξε καλὰ κί' ἔπειτα, γαλαστά, εἶπε στὸ Γεροθώμα:

— Δὲν εἶναι τίποτα, Γεροθώμα μου, μὴ φοβῆθῆς. Τὸ ζούλισε μονάχα, εἶναι ζουλιγμένο. Αἱμίλια, δὲς μου μιά λεκάνη μὲ κρὸ νερό. Καλὰ!..

Ἐσὺ, πουλάκι μου, μὴ φοβάσαι καὶ θὰ γίνῃς καλὰ γρήγορα. Τρόμαξες, ἀλήθεια, μικρὴ μου; Πιὲς λίγο νεράκι, νὰ ἡσυχάσῃ ἡ καρδιά σου ποὺ χτυπᾷ!.. Ἄς καὶ τὸ χεράκι σου τῆς Αἱμιλίας νὰ σοῦ τὸ πλύνη. Κοίταξε, τὸ αἷμα στάθηκε. Οὔτε τὸ χεράκι σου, οὔτε ἡ μυτίσσα σου τρέχει πιά. Ἔ, τὸ ποδαράκι σου εἶναι λιγάκι καλύτερα; — Μάλιστα, κυρία Φανή!.. δὲν με πονεῖ πιά τόσο πολὺ!..

Ναί, δὲν τῆς πονοῦσε πιά τόσο πολὺ, μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ τὸ πατήσῃ. Ἄμα ἔκανε νὰ περπατήσῃ, ξεφώνιζε ἀπ' τὸν πόνο. Ἡ κυρία Φανή ἀπέφθηκε λίγο κί' ἔπειτα εἶπε:

— Μοῦ τὴν ἀφίνεις, Γεροθώμα μου, ἐδῶ; Θὰ ἐξακολοθῆσω τὰ κρὸα νερά, ἔπειτα θὰ τῆς τὸ δέσω κί' ὡς αὔριο θὰ εἶναι ἐντελῶς καλὰ. Ἐνῶ ἂν τὴν πάρῃς τώρα μαζί σου, ἂν κάμῃ δρόμο, φοβᾷμαι μὴ φλογιστῇ τὸ ποδαράκι τῆς. Ἐνοια σου, κί' ἐγὼ ἐδῶ θὰ τὴν ἔχω σαν τὰ παιδιὰ μου. Μοῦ τὴν ἀφίνεις;

— Νὰ μείνῃ! νὰ μείνῃ! φώναξαν τὰ παιδιὰ χοροπηδώντας ἀπὸ τὴ χαρὰ τους.

— Μαρτίκα, νὰ μείνῃς μαζί μας!

— Ἐγὼ θὰ σοῦ ζώσω νὰ παίζῃς τὴν κούκα μου!

— Ἐγὼ θὰ σοῦ ζώσω τὸ μπλομπλόμπλο μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ρ Η Τ Α

46.

Ὅταν ἔκαμες καλὸ κί' ἐπληρώθῃς μὲ καλὸ Ἄπ' ἀγαπᾶστέ σου φίλο,—

Μπράβο θὰ σοῦ πῶ κί' ἐγὼ, Κί' ἂν τὸν πάρῃς μὲ τὸ ζῆλο!

CHRF

Ἡ κυρία Φανή προσπαθοῦσε νὰ τῆς βγάλῃ τὸ παπούτσι. (Σελ. 149, στ. 8')

«συνδρομητής μου στις εθνικές»
 "Τον έβδωσ τι πρόβηξες; Άλλη φορά
 λουπόν, ήμν ήχαις τίποτα, γά τό
 λέξ άρβασε; δέν χρωιάζονται τέτοια
 «μυστικά».) Τριανταφυλλέναν
 (μπρόδω! περιμένω) "Ιδανισμόν
 (σωστή ή ήλα σου) αλλά ό καλύτερος
 έξ φρενιά τό έδωσ κ' άλλω έπει-
 δη δέν ήξερε πώς θα του τό δημα-
 στωσώ καλά σοβικαριαν και σοβ-
 σπτασν τό θεροδύματο, άπό άρβ-
 σταινε: ... μέ τό δέκατα' δ κ. Φ.,
 άντω ήανχαλάσν τό ρολόι, ή τό
 πά ήν στον πατέρα του Μυνηλιουδ')
 "Άνιαν (κά έλαδο ή σόχασε) Κρι-
 νάμι (ήσεται) έχει καλώς; Ν.
 Κλάδ. (έλαδο, ενδρασιτώ) Μίμη
 Μωρέτην (έξαρτάται) κατά τό χα-
 ρακτήρα γ' αυτό οι παλαιοι έλε-
 γαν έδπου δέν πίπει λόγος, κίπτι
 ρέδδωσ;) Σανδάν Βολιούην, Α-
 ραχικισμένον, Σιλαβουμένον Η-
 ρωα, Μαργετικόν Κόλλικον κτλ.
 κτλ.

Σιλαβουμένη Πατριδα, Έλ. Ν.
 Ρουσάκη. Μωρό Θηνητιάκι,
 Άρσιμαρι, Άδανάσιον Καίπ.,
 Άσκαναν (ήσεται.)
 Είς όδωσ έπιστολάς έλαβα μετά
 την 11 'Αρχιμίου, θάπαντήσω στό
 έρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 22ου Διαγωνισμού
 Αι λύσεις δεικται μέχρι 11 'Ιουνίου.

286. Δεξιόγραφος

Συμπαρασσημικόν
 Και γεμετρικόν,
 Τά δυό μαζί έπαρχία
 Γνωστή στήν 'Ισπανία.
 *Υμνήρα

287. Διπλοῦς Λογοπαίκτης Δεξιόγραφος

"Αν τύχη κι' εῦρω Τῷ
 Στο δρόμο καθὼς τρέχω,
 —Δέν είναι χωράτι, —
 Μεγάλη χώρα βρέχω.
 Μ' ἄν εῦρω Πι, ἄλλη τώρα,
 Πολύ μεγάλη χώρα,
 'Ολόκερη τήν ἔχω.
 *Αφρομένο Κόμα

288. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός

Ποταμός περίφημος
 Γίνεται λουτροτόπος
 Γράμμα τον ἄλλάξῃ.
 Και μέ μ' ἄλλη ἄλλαγή.
 Ένα κάταστρο πουλά
 Μπρός σου θά πετόξῃ.
 Νιάναρο

289. Παλαιόν Δένιγμα

Οἱ κάμποι μου ἔσφοι και γυνω-
 μένοι,
 Δίχως σταλιά νερό οἱ θάλασσές
 μου
 Καὶ δίχως σπίακια οἱ χῶρες οἱ
 τριανές μου.
 Δέν εἶμαι τίποτα σχεδόν, και εἶμ' ἢ
 σοικομμένη.
 Πληγαμένο Περιστέρι

290. Πυραμίδ

+ Οἱ σταυροὶ νηϊς τ. Αἰγαίου.
 * + * — Θάξω τῶν Δαωῶν.
 ** + * — Πιτηνὸν ἄρσπαικόν.
 *** + * — Όρος τῆς Ἑλλάδος.
 **** + * — Πέρος τῆς στρατηγός.
 ***** + * — Ἀρχαίος γεωμέ-
 τρης και σφιστόνομος.
 * Ἑλληνική Δόξα

291. Κρυπτογραφικόν
 12345678 = Ἀρχαίος ποιητής.
 23478 = Ποταμός.
 356478 = Ἀρσπαικόν.
 45325 = Κράτος.
 54625378 = Αὐτοκράτωρ.
 65328 = Μόριον θυροῦ.
 765328 = Αἰσθησις.
 815678 = Ἰχθίς.
 *Υμνήρα του Μεσαίωνα

292-296. Μαγικόν Γράμμα

Τῷ ἀντολληγῇ ἑνὸς γράμματος
 ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑ-
 νὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, γὰ
 σχηματισθῆν ἄνευ ἀναγοματισμοῦ
 ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 λαός, κίων, φόρος, ἄνθρωπ, βολή.
 Χαλδόν του 'Εβρου

297. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
 τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων,
 τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
 τον τῆς τρίτης και οὕτω καθέξῃς,
 ἀποτελοῦν ἥπειρον:
 1. Μοῖρα 2. Πόλις τῆς Ἰωνίας
 3. Ἀρχαίος ζωγράφος 4. Ἐνδο-
 ξος ἑλλ. πόλις 5. Κράτος τῆς
 Εὐρώπης 6. Βίος εἰς τῆς Σαρτίας
 7. Πόλις τῆς Ἰσπανίας.
 Ἀδρα του 'Εβρου

298. Φωνηεντέλιπον

Δγ-κ-πιος-ροξς;
 Δν-θ-τ-γπος; *Ἐνάβη

299. Γρίφος

ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ
ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ
ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ
ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ
ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ
ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ	ιτ

*Ελεύθερος Θράξ

300. Anagramme

Simple céréale, mais sans moi
 Cerfes ne vit personne ni toi;
 L'ordre des lettres si tu changes,
 Je suis beau comme les anges.
 Ἐάνθιπος

301. Chemin de Fer

Ε**** Ε**** Ε**** Ε**** Ε
 Temple; Pays d'Afrique; Jeu
 d'esprit; Corp celeste.
 Αἰγυπτία Βελλάρα

Δ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. του φύλλ. 4.

58. Ἐλασσών (Ἑλλάς, ὄν.) —
 54. Μάτος-Γάτος. — 55. Ἀργής-
 Ρήγας. — 66. Ἐλευσις-ἔλευσις.
 57. Κ Α Μ Η Δ Ο Σ 58. Π Ε Ι Σ Ι
 Ρ Α Σ Τ Ρ Α Γ Ο Σ
 Ι Α Ι Σ Σ Ο Σ (Ἐργεῖρα,
 Υ Ω Ρ Ι τα τ ρ ὶ ς,
 Κ Ν Μ Σ στρα τ ὶ ς,
 Ο Ο τρίτος, Ρέα,
 Σ Σ Ἄραρα τ,
 *Οράτιος.) — 59. Ἄδανα, Ἄραξα,
 Ἄγροά Ἄθηνα, Ἄθρα. — 60 ΕΡ-
 ΜΙΟΝΗ (ἘΡμης, κάΜινας. ἩσίΟ-
 δος, Ἀντιγόνη.) — 61. Τὸ καλὸ
 τὸ παλικαρι ξεπει κ' ἄλλο μονο-
 πάτι. — 62. Τῆς ἀσπὶ τοῦ αἵμα
 δγλας μὴ ἄμείλις (τίς, παρὶ τόσα
 μα, ἢ γῆ, ἄς μί, α με λι.) — 63
 Lundi, Dimanche, Jeudi, Sa-
 medi.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ὄσ 10 τὸ πολὸ λέξαις μέ
 ἄλλῃ στοιχία δρ. 4, τὸ ἑξῆστον 40
 ἔσμαι. Πῶρον τὸν 10 λέξων 40
 λέξαις ἢ λέξαις, μέ πλῆναι δὲ στοιχία
 λακ. 50 και με κεφαλαία λατ. 70
 *Ο χωριστὸς στίχος ὀρθοῦς 2.
 *Η ἀρκαλοφρασία είναι ἀπαράτητη.
 *ΚΕ' — 484)

Νύβηλο Τριαντάφυλλο, ἔλο σχαλ-
 μῆρες και ὄνοσιος λέγεις. Νά
 ἀνακαλῶν τὴν Μηρία και Φαῖνα;
 είναι ὄσταίο γὰ τὸ σκέπτεσαι. Πῶς
 ποβ-ῶμαθα μήπως μέ ἀνακαλῶν
 γὰ γὰ γὰ!
 ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ
 (Ν Ε 484)
 ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»
 ΚΕΡΑΥΝΙΚΟΣ ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ

Μ ἢ ὄσταίο τὸν «Τριε Χορματ...
 Σωματῶν» ἔρμωσῶν ὄνοσιος.
 *Ἄθος: Ρηγδοκίος, Ἄραμι: Σαρ-
 σπυλός, ἔσμαι Ἰνδῆς: Φιμερέλλης.
 Μάδετε τὰ ἐπὶ ὄνοσιος.
 *ΚΕ' — 486)

— Υ Ρ Ω Ν —
 Ἀνακαλῶν: Ἐάνθῃς Βολιούης —
 Ἄ Κρασάς, Ἄνθωπος — Τσικουδός,
 Κοκάναν — Βουσιματῆς, Θόγος Μά-
 νας — Βελόνιος, Σέρ Ραβενάκο — Μα-
 ρουνάς, Ἡλιόγεννητη — Ἀνδρεοπούλου.
 *ΚΕ' — 487)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΥΑ: ΔΙΑΠΛΑΣΟΥΑΞΕΤ, ψηφί-
 ἄσσε τὸ ΓΑΥΔΟ ἸΜΟΡΕΑΙ ἄσσε
 ἄντοσες εἶναι τὸ ἄρκαλοφρασίον
 ὄνοσιος τοῦ φρενινοῦ ΔΗΜΟΨΩΦΙ-
 ΣΜΑΤΟΣ.
 *ΚΕ' — 488)

Γοσίλη Ἄνθῃ, ἄσσε οἱ ἀνῆσας. —
 Νύβηλο Τριαντάφυλλο, δὲ μαν-
 τέρω. — Κεραυνός, μπόρο κίδη!
 Παντοῦ Παῶν
 *ΚΕ' — 489)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ΔΑΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΝΑΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Τὸ σύνθημα τοῦ φρενινοῦ Δημοψι-
 σματος. *ΚΕ' — 490)

Διαπλασάουλα, Διαπλασάουλας, δε-
 ράξῃς τὸν φιλικὸ ζωγραφισμὸ ἀπὸ
 τ' ἄσσε τὸ κινηματογράφου:
 ΒΟΡΜΑ ΤΙΑΜΑΙΤΖ
 *ΚΕ' — 491)

Ο ἄσσενα ψηφίξω τὸν ΡΟΥΜΠΕΝΣ
 τὸν μεγαλοτέρου ζωγράφου.
 ΒΟΡΜΑ ΤΙΑΜΑΙΤΖ
 *ΚΕ' — 492)

Θ ἄσσε Μάνας, ὁ ψήφωσα. Ἄσσε,
 σοῦ ἄσσε. Ἄσσε, ὁ ἔξω
 και με ἔξω. Ἄρσιμαρι
 *ΚΕ' — 493)

Ν Ο Α Ρ, ἔλα' ὁ περμένο τὴν Πέματη-ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

Α ἄσσε, Ἀρσπαικίνα, Ἀρσπαικί-
 νασα, ἀναλλάσσουσε Μ. Μ. μέσφ
 Διαπλασάου; *ΚΕ' — 495)

Ι δασμαί, Ἰμμερσιον, ἐναλλάσσει
 τεταρτάου; ἄσσε: Ἀρκαλὸν Ψυ-
 χολή, Ἀρσιμαρι. Ἡ ἰδική σας:
 ΡΟΔΩΝΑΤΟΥΑ
 *ΚΕ' — 496)

ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ ΑΡΑΤΩΝ

Ε ἄσσε ἑκασιῶν ἀπανάσσειον παρ-
 τεινομας διαγωνισμὸν (ΚΕ' — 497)
 ἔπῃ ἑνα μένα. ἄσσε: (ΚΕ' — 286) Δια-
 πλασάουλα, τὴν μέσφ ὁ συμμετοχῇ
 σας σὸ διαγωνισμὸ μέσφ.
 *ΚΕ' — 497)

Σ ὄνοσιος, ἄσσε ἀπὸ τὴν γνώ-
 σῃν σας δέν γνωρίζουσα, είναι
 δυνατὸν γὰ γνωρίζουσε; ἔπῃ ναί,
 γράφατε: Ἀρσπαικίνα Κετασιῶν (διὰ
 Κ. Π.) Σέρος. *Ο Ἀρχαίος τοῦ
 ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
 *ΚΕ' — 498)

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ε ἄσσε ἑκασιῶν ἀπανάσσειον παρ-
 τεινομας διαγωνισμὸν (ΚΕ' — 272) ἔπῃ ἑνα
 μένα.
 Ἰδανισμὸ. Ἡλιόγεννητη, Τριαντα-
 φυλλένια. Πόνου ἄσσε, Τοσιλή Γυμνα-
 σίασας, Μάγισσα, Βεμῃ, Ἀνδρόλα,
 Ἑλλάς. Ἐλευσις Πουλά, Σπυρμας,
 ἄν Ζούαν, Σουραφάτι, Χοίμαρος,
 Μενεξέσινα, Γκιτιον, Καμῖλα, Ἐλ-
 ληνικὸν Ἰδεδδωξ, ἔπῃ σας τεταρτάου
 Μ. Μ. δὲ κομῆσι πολὸ τὸ φρενῆ
 μέσφ διαγωνισμὸ ἄσσε: (ΚΕ' — 882)
 *ΚΕ' — 499)

Σ ἄσσε ὄνοσιος ΣΑΤΥΡΟΣ. Ζητούμεναι μέ-
 σφ ἄσσε: Α. Πουλάκην (διὰ Ι. Π.)
 Λεωφ. Μιασῃ 35, Πειραιά.

(ΚΕ' — 499)
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ ΤΗΣ «ΗΡΑΣ»
 Π ὄνοσιος ἄσσε. Σωματῶν ὄνο-
 σῃς ὄνοσιος: Βορέσια δὲ. Διαπλα-
 σάουλα, με μὸς ὄνοσιος με μέσφ
 ποῦ ὄνοσιος ἔπῃ τὸ ὄνοσιος τῆς Διαπλα-
 σάουλας μου τῆς. Σειλάς; Ἐδραγ-
 γιλαν Σιάση. Ἐνῶσιος 71, Θεολογίση.
 *ΚΕ' — 500)

Σ ΚΟΡΡΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΙ, ΜΗΒΙΑ, ΦΙΝΤΑ,
 Σ ΚΑΙΜΟΝ, ὄνοσιος ἀνακαλῶν δέν ὄνοσιος;
 Σκόσια Ροδονέταλα — ΒΕΤΑ ΓΡΑΡΓΙ-
 ΔΟΥ, Μηρία — ΚΑΙΣ ΠΑΡΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ,
 Φαῖνα — ΜΕΡΟΠΗ ΤΖΙΜΟΥ. Ἐκασιον —
 ἔσμαι τῆς ΤΖΙΜΟΥ. ΠΑΜΙ ΤΗΣ ΤΖΙΜΟΥ
 *ΚΕ' — 501)

— ἔπῃ και ἔπῃ, γυνωσῃ ἄσσε ὄνοσιος,
 — ὄνοσιος κ' ὄνοσιος τὴν καλοπῃ ὄνοσιος
 με μέσφ σας καλοπῃ. Μ. Μ.
 Σας, ἔνα γράμμα, δὲ ὄνοσιος Σας ὄνοσιος
 με ὄνοσιος στή Ἄση Ρ. Κετασις
 Σαρῃ-Σαρῃ (Νέσπο).
 *ΚΕ' — 502)

Μ ὄσσε, δέν είναι ὁ Κρασάς. ΖΗΦΩΠΗΤ
 Σπῃ, τ. ἄσσε. — Βεταῖς εἶναι Ζηγ-
 φρωξ δέν είναι ὁ Κρασάς.
 *ΚΕ' — 503)

Π ἄσσε!... καλοπῃ ὄνοσιος δὲ
 ὄνοσιος, καλοπῃ σὸς διαπλασάου-
 σῃς. Ἄλλοι ὄνοσιος ὄνοσιος...
 ἔπῃ ἢ ἄσσε.
 *ΚΕ' — 504)

Π ὄνοσιος ἔπῃ. — Πῶσιος: ὄνοσιος
 τῆς Κετασις — ὄνοσιος Μαλλιά
 ἄσσε, μάτις γρεῖ κά, ὄνοσιος ἄσσε.
 ἔπῃ ἢ ἄσσε.
 *ΚΕ' — 505)

Δ ἄσσε: ἄσσε τῶν (ΚΕ' — 815 και
 885) ἄσσε: Κετασις Ἀρκαλο Βε-
 λῶν (διὰ Κατῃρα-ἄσσε), Τριαντα.
 Ἀρκαλο ἐκτελέσσει ὄνοσιος ὄνοσιος ἔπῃ
 κα δὲ ὄνοσιος. Ἀναμῃνασε.
 Μαγγασιόσινα
 *ΚΕ' — 506)

ΤΑΞΙΣ ΜΕΓΑΛΗ

Π ὄνοσιος διαγωνισμὸν καρτῶν
 (καλλὸ ὄνοσιος με μέσφ ὄνοσιος. Σωμα-
 τῶν ἄσσε. Προβησία δὲ τῶν. Βορέ-
 βία: Α') Πισ-ἢ Κροδῖ (Ζο'8), Β')
 Πεταξέ σὸν ἔπῃ (Σενοα), Γ') Ναυ-
 τῆς (Ζολά). Κούλαν Πηνιατῃ, Σά τῃν
 Κεφαλληνίας. *ΚΕ' — 507)

Α ποτελέματα διαγωνισμὸ (ΚΕ' — 41):
 1) Ἄθος, 2) Σπυλός, 3) Ἰδανι-
 σμὸς, 4) Μικρὸς Καλλιτέχνης. Μόνον
 ὄνοσιος ἀπανάσσειος κατῃ; Στελάς Δ) ὄνοσιος
 ὁ βραβουθέντες. ἄσσε ὄνοσιος ὄνοσιος.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΟΛΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Απὸ τοῦς ἔν παρῶνθῃς ἀριθ-
 μοῦς, ὁ πρῶτος είναι ὁ ταχυ-
 δρομικὸ τὸ ἔσσε τῆς καὶ ὁ
 δεύτερος τοῦ ἔσσε τῆς].
 *Ἀδελφοῦλα μου, δρ. 15 (2 και 4.50)
 *Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2.50 και 5.50).
 Θάτρω, Τόμος Β', δρ. 25. (2.50
 και 5). Τόμος Γ', δρ. 15, (2.50
 και 5).
 *Ἰαβέλλα, δρ. 15 (1.75 και 4.—).
 Κανὸς ἄσσε, δρ. 10 (1.75 και 4).
 Καλὸς ἄσσε, δρ. 6 (2 και 4.50).
 Κόμισος Βεράος δρ. 15 (2,—
 και 4.50).
 Κόμισος και Κομισῆς, δραχμ. 15
 (2.50 και 5).
 Κομισῃ τὸ ἄσσε τῆς, δρ. 3,
 (1.50 και 3.50).
 Μαγγαῖνα Σέφα δρ. 15 (2,—
 και 4.50).
 Μητριά, δρ. 5 (1.50 και 3.50).
 Πατῃς σὸν ἔπῃ, δρ. 12.50
 (2 και 4.50).
 Πόλιος, δρ. 14 (2.75 και 6).
 Σέφα και Παπαρόντες, δρ. 10
 (2,— και 4.50).
 Σέλλα Βιολάντη, δραχμ. 10 (1.80
 και 4.—).
 *Ἡ Τριμορφῃ Γυναίκα, δρ. 20
 (2.50 και 5.50)
 Φοιτητά, δρ. 10 (1.80 και 4).